

BULETIN INFORMATIV

Nr.
68

6
August
2021

EDITORIAL

Lunga vară fierbinte

Justin Ștefan, Secretar General LPF

Campionatul Național Casa Liga 1 a ajuns, în acest început de lună august, la etapa a patra, campioana României, CFR Cluj, luptă pentru calificarea în play-off-ul UEFA Champions League cu campioana Elveției, Young Boys Berna, după 1-1 în Gruia, în meciul tur, Turneul Final al Euro 2020 s-a încheiat de o lună, Jocurile Olimpice sunt la final și ele, unde, la fotbal, mai avem doar finala, ce-i drept, una de gală, Brazilia-Spania. Jocuri unde România a participat și a reușit să obțină 4 puncte, să nu uităm, învingând selecționata Hondurasului cu 1-0, pierzând la scor, 0-4, cu cea a Coreei de Sud și terminând la egalitate, 0-0, cu reprezentativa similară a Noii Zeelande.

E o vară teribil de încărcată, două luni au trecut cu o densitate a evenimentelor incredibilă și lucrurile vor continua în același ritm și cu aceeași intensitate. Să sperăm că temperaturile, cel puțin, vor mai coborî, astfel încât să nu afecteze maniera de exprimare a jucătorilor, încadrați și-așa într-un program extrem de strâns, mai ales cel al campionilor de la CFR. Să nu uităm că echipa e deja calificată în grupele UEFA Conference League, luptând, totodată, cu mari șanse, pentru calificarea în grupele UEFA Champions League, săptămâna viitoare, la Berna. Și, foarte important, având, în cazul unei nedorite pierderi a calificării în Elveția, șansa susținerii play-off-ului UEFA Europa League. Dar să nu ne grăbim, eu spun că manșa retur cu Young Boys ne poate aduce un meci mare și, implicit, calificarea! Să fim optimiști și să credem în băieții noștri! E, în definitiv, prima condiție a succesului: să crezi în obținerea lui!

Încrederea, ca o probă de caracter, iată o temă interesantă! Fotbalul a propus, de-a lungul anilor, toată gama temelor existențiale și poate că de aceea e și atât de frumos, de disputat, de puternic în ciuda atâtor provocări! În fond, are 150 de ani, nu?

Să revenim însă la această lungă vară fierbinte a anului

2021, pe care o trăim în ritmul și în presiunea pe care le-am amintit deja. Ce e de spus, cred, e că nu se poate altfel, fotbalul nostru, fotbalul european sau mondial reprezintă un carusel care nu se mai poate opri și care nici nu trebuie să pună stop acestei curse all-inclusive.

Tot, adică efort maxim, performanță, relativă sau absolută, calcule, finanțe și finanțări, oameni, tribune, care acum au revenit la viață, încet-încet, tot ce se întâmplă în jurul acestui fenomen, absolut totul, inclusiv sentimente sau, mai ales, sentimente. Lumea întreagă nu este altfel, și vedem fiecare dintre noi aceste adevăruri. Le simțim.

O competiție se încheie și încă una începe imediat, se joacă pe paliere diferite, dar se joacă fără oprire, noi înșine suntem, într-un fel, în munca noastră de zi cu zi, implicați într-o continuă probă a valorii. O avem sau nu. O trecem sau nu. Vom rezista sau nu.

Abia a început luna august, sezonul e lung, foarte lung. În septembrie, echipa națională își joacă ultimele șanse în încercarea de a se califica la Campionatul Mondial din Qatar, de anul viitor. E o vară fierbinte, dar poate fi o toamnă frumoasă. Vom vedea ce va fi, în aceeași presiune, cu aceeași speranță, noi și fotbalul nostru cel de toate zilele. O poveste. Cea mai lungă dintre toate!

INTERVIU

Interviu cu Attila Hadnagy, directorul general al clubului Seps OSK

realizat de **Edit Kiss** și **Octavian Țopa**

Attila Hadnagy reprezintă pentru **Sf. Gheorghe** ceea ce reprezintă **Sorin Cârțu** pentru Craiova, o instituție vie a fotbalului din această urbe. Născut pe **8 septembrie 1980** în micuțul oraș transilvănean, a început fotbalul la juniorii echipei locale. A debutat în prima ligă pe 26 iulie 2008, în partida FC Brașov – Unirea Urziceni 1-0, iar primul gol l-a marcat în 28 august, în FC Brașov – CS Otopeni 2-0.

În cinci sezoane la **Brașov**, trei la **FC Botoșani** și două la **Seps OSK**, **Attila Hadnagy** a adunat **224 de meciuri**, a marcat **41 de goluri** și a dat **15 pase decisive**.

1 *Dacă cineva vă spunea în copilărie că veți ajunge un fotbalist cu peste 200 de meciuri în prima ligă, l-ați fi crezut?*

Nu știu dacă l-aș fi crezut, dar mi-am dorit foarte mult să ajung să joc în Liga 1! Asta m-a ambiționat încă de mic copil, cu toate că din orașul nostru, din regiunea noastră, puțini au ajuns să atingă acest nivel. Jucam fotbal între blocuri și visam să fiu fotbalist.

2 *La ce vârstă v-ați apucat de fotbal?*

Așa cum am spus, am jucat fotbal de când mă știu, dar la vârsta de șapte ani am participat la primul antrenament în cadru organizat. Îmi amintesc că, de cele mai multe ori, la antrenamente eram prezenți doar doi-trei copii, aveam o singură minge cu care jucam, deci era nevoie de multă perseverență pentru a continua, fiindcă acest

lucru te putea demoraliza ușor.

3 *Foarte tânăr ați debutat în echipa mare. Ce ați simțit la acel meci?*

Am pășit temător pe teren, erau alte vremuri. Acum, tinerii sunt răsfățați, există și regula U21, însă atunci nu era atât de ușor ca să te integrezi în echipa mare. Noi, juniorii, nu eram ținuti pe palme, și în plus, am fost nevoit ca să trec și prin „botezul” seniorilor,

le curățați ghetetele, cărai mingile etc.

4 Spuneți că generația tânără actuală diferă de generația dumneavoastră?

Era altă lume! În cazul nostru, primul gând nu era să câștigăm cât mai mulți bani, ci dorința de a dovedi că merităm să avem un loc în echipă. E adevărat și faptul că, în perioada respectivă, nici nu erau așa mulți bani în fotbal. În prezent, prima întrebare a unui jucător tânăr se referă la salariu și este greu să mergi înainte cu o astfel de mentalitate.

5 Dacă ar fi să descrieți în câteva cuvinte cărui fapt se datorează succesul în carieră ce ați spune?

În primul rând, Bunului Dumnezeu. Pentru a avea succes, este nevoie de multă ambiție, dar, evident, și de talent.

6 Și de noroc?

Uneori și de noroc, dar cele mai importante sunt ambiția și perseverența. Este nevoie de multă muncă, să ai "setea de fotbal" și dorința de a ajunge cât mai sus.

7 În 2016, ați decis să vă întoarceți în orașul natal, în Sfântu Gheorghe, și tot aici v-ați încheiat și cariera de fotbalist, iar în 2019 ați devenit directorul general al clubului Sepsi OSK. În urmă cu cinci ani, când echipa era încă în Liga

a 2-a, vă imaginați că Sepsi OSK va parcurge un astfel de drum și va ajunge să joace în 2021 într-o competiție europeană?

Nici măcar în visurile mele cele mai îndrăznețe nu îmi imaginam acest lucru! Când am plecat de la Botoșani, aveam 192 de meciuri în prima ligă și aveam regretul că nu am reușit să ajung la cifra 200. Nu mă gândeam atunci că o să mai joc în Liga 1. În cadrul discuțiilor purtate atunci cu președintele clubului Sepsi OSK, cu domnul László Diószegi, ne-am propus clasarea în primele zece locuri în Liga a 2-a. Doar că echipa a depășit toate așteptările și, în 2017, am promovat în primul eșalon al fotbalului românesc. De

atunci, de la an la an, Sepsi OSK s-a dezvoltat: în primul an în Liga 1 am reușit să scăpăm de retrogradare, în al doilea an ne-am calificat în play-off, în anul trei am jucat finala Cupei României, iar în anul patru am terminat pe locul 4 și am îndeplinit visul domnului Diószegi de a juca într-o competiție europeană. Este pur și simplu fantastic tot ceea ce s-a întâmplat în acest oraș mic.

8 **Cum explicați aceste rezultate?**

Avem rezultate fiindcă la Sepsi OSK există seriozitate, toată lumea lucrează cu suflet și dăruire.

9 **Ce ați simțit în momentul în care a devenit o realitate că Sepsi OSK va juca în Conference**

League?

Două zile parcă pluteam, era un vis frumos din care nu vrei să te trezești. Nu se poate descrie prin cuvinte ce am simțit atunci când la Stadionul Municipal Sfântu Gheorghe au fost arborate steagurile UEFA și FIFA, alături de cel al Sepsi OSK.

10 **Acum faceți parte din conducerea clubului și, având în vedere că ați fost fotbalist, este mai ușor să înțelegeți ce simte un jucător?**

Este o provocare pentru mine funcția de director general, iar în relația mea cu jucătorii mă ajută faptul că am fost fotbalist. Astfel, este mult mai ușor să deslușesc ce gândesc ei, să înțeleg prin ce trăiri emoționale trec în anumite momente,

ce vor. Când ai în lot 25 de jucători acest lucru înseamnă și 25 de caractere diferite și trebuie să găsești cu fiecare în parte tonul potrivit.

11 **Ca director general, aveți un vis care v-ar aduce multă bucurie dacă s-ar îndeplini?**

Să câștigăm Cupa României, acesta este visul meu.

12 **O ultimă întrebare: în acest moment, unde se află tricoul de joc pe care l-ați purtat la meciul dumneavoastră de retragere?**

(Zâmbeste) Acest tricou a ajuns la președintele Diószegi și sper că îl păstrează la un loc de cinste, altfel voi fi nevoit să-l iau înapoi.

INTERVIU

Interviu cu Ioan Filip
(Gaz Metan Mediaș)

realizat de Alex Pîntea și Octavian Țopa

Ioan Constatin Filip s-a născut pe **20 mai 1989** în Bihor, localitatea Criștioru de Sus. A debutat în prima ligă la Oțelul Galați, într-o victorie pe terenul Universității Craiova, consemnată pe 5 noiembrie 2010. De atunci, a adunat **187 de meciuri** pe prima scenă, jucând pentru Oțelul, Petrolul, Viitorul și Dinamo. Cea mai bună performanță a carierei este titlul de campion cucerit cu Viitorul Constanța în sezonul 2016-2017.

1 *Ce te-a determinat să alegi Gaz Metan Mediaș ținând cont că ai avut mai multe oferte înaintea începerii sezonului?*

Am simțit că cei de aici chiar m-au dorit la echipă! Sunt bucuros că am venit la Mediaș și sper să nu înșel așteptările

celor care au crezut în mine, în aportul pe care îl pot aduce la dezvoltarea exprimării în teren.

2 *Cum te-ai acomodat la Mediaș? Cum e orașul?*

M-am acomodat foarte bine, orașul e liniștit, civilizat. Oamenii iubesc

fotbalul și am fost primit cu foarte multă căldură. În primele două săptămâni, mi-am cunoscut colegii, am legat relații. Acum totul este ok, simt că m-am integrat.

3 *Ce înseamnă pentru tine întoarcerea*

suporterilor în tribune? Cum a fost fotbalul în timpul pandemiei?

(Oftează) Fotbalul a fost sărac în timpul pandemiei. A fost un sentiment de tristețe pe care nu vreau să-l mai trăiesc vreodată. Suporterii în tribună înseamnă foarte mult pentru noi, ca jucători, ei ne împing de la spate. Fotbalul este pentru ei!

4 Crezi că putem considera că vor exista meciuri ușoare în această ediție de campionat?

Nici vorbă, toate echipele s-au întărit în această vară și se

întăresc în continuare. Nici nou-promovatele nu trebuie privite de sus, sunt echipe periculoase. Problema e la noi, trebuie să ne păstrăm concentrarea indiferent de adversar.

5 Obiectivul tău personal pentru acest sezon?

Obiectivul meu este să am cât mai multe meciuri jucate, să strângem cât mai multe victorii.

6 Dar al echipei?

Evident că ne gândim la play-off. Dar pentru această țintă trebuie să muncim mult. Eu

sunt de puțină vreme aici și cred că trebuie să acordăm multă atenție relațiilor de joc. Vreau să rămânem concentrați indiferent de adversar și să exprimăm cât mai bine ceea ce antrenăm. O luăm pas cu pas.

7 Cum vă descurcați în teren la temperaturi foarte ridicate, cât de greu e să joci în asemenea condiții?

E căldură mare, adevărat. Încercăm să ne adaptăm, dar evoluția noastră cu siguranță nu se ridică la cel mai înalt nivel în asemenea condiții.

SPONSOR

CRONICĂ

În față era Atlanticul

realizată de **Marius Mitran**

Vaporul era uriaș. Rudy Wetzer coborâse primul scările de piatră care duceau din parcul hotelului spre port. De acolo văzuse panorama gigantică a transatlanticului și se oprise o clipă. Freddy Fieraru, puștiul expediției, care până atunci îl urmăsea la doi pași, înțepenise și el. La 22 de ani nu văzuse multe în viață, dar la așa ceva nu se imaginase vreodată martor. Iar în câteva minute trebuia să urce la bord! El, Jean Lăpușneanu, care-l lovea ușor cu valiza peste genunchi, „fii atent, Freddy!”, Rudy celălalt, Bürger... Toți. S-au strâns până la urmă pe chei, în buză. Octav Luchide i-a luat după umeri, le-a dat biletele de îmbarcare, i-a bătut pârîntește pe spate. „Hai, dragilor! Să știți că arătați foarte bine!” Nimănui nu-i păsa însă cum i se potrivea cravata la costum. De sus, de pe puntea de clasa a doua (era, de fapt, a treia, pentru că primele erau Lux și, evident, a-ntâia), au mai privit o dată Genova, hotelul unde rămăseseră noaptea trecută, albă, cu ochii-n tavan – „unde mergem noi, nea Octave?” – și gata!

„Conte Verde” era cu adevărat gigantic. De sus, Genova devenea tot mai mică, tot mai îndepărtată, iar apa de sub ei tot mai înspăimântătoare, albastră cu gulere albe, o mie. Li se spusese că vor opri la Villefranche, pe coastă, pentru a-i primi la bord și pe francezii lui Jules Rimet și, într-adevăr, în câteva ore acostaseră la Villefranche-sur-Mer, un orașel, mai degrabă o comună, port la Mediterană în Provence, departamentul Alpes-Maritimes, foarte aproape de Nisa. Parcă se vedeau luminile de la Hotel Negresco, despre care Costică Rădulescu începuse să le vorbească încă de la plecarea din Liguria.

Din Franța au ajuns în Catalunya, la Barcelona, iarăși câteva ore. Nu era mult,

dar aventura abia începea! De acolo, de la Barcelona s-a îmbarcat naționala Belgiei; erau trei selecționate de-acum la bordul „Contelui”.

...Când au depășit stânca Gibraltarului, ca-n romanele de aventuri din colecția „submarinului Dox”, erau toate cele trei echipe sus, pe puntea cea mare. Ei, strânși în jurul lui Rudy Wetzer,

tremurau. Francezii, mai vorbăreți, păreau a trăi o călătorie oarecare. Belgienii, și ei tăcuți, ca și noi. În față era Atlanticul, pentru multe zile și nopți de plutit pe el de-acum, până când vor vedea primele lumini, altele, cele din Golful Plata, la Montevideo...

Brusc, pe „Conte Verde” s-a făcut frig. Și deși era sfârșit de iunie, s-au gândit că e, totuși, prea mult. Că e prea departe. Că sunt prea mici pentru o aventură atât de mare. Era frig și era și noapte!... Strânși lângă o barcă de salvare pe care scria frumos, cu albastru pe alb, litere furate din ocean, „Conte Verde”, băieții au preferat să tremure decât să intre la cabine. Atlanticul, sub ei, urla cu fălcile strânse. Nici ei nu scoteau o vorbă, cu dinții la fel de încheștați. Cineva, nu se mai știe cine, le spusese că așa, doar așa, vor trece prima noapte pe Atlantic, împreună și în tăcere. Și chiar dacă ai fi vorbit, oricum era degeaba, nimeni nu te-ar fi auzit, zbaterea apei de sub vapor te-acoperea pe de-a-ntregul.

Pe urmă s-au obișnuit cât de cât și au tot încercat să se miște acolo, pe „Conte”. „Azi am avut antrenament tare de tot. Am făcut și mișcare cu mingea. Raffinsky a scăpat una peste bord. S-a făcut roșu de ciudă. A vrut să se arunce – fără glumă – după ea. Credea că e încă pe Bega.”, scria Rudy Wetzer în jurnalul acelor zile.

În unele seri coborau la sala unde se țineau baluri. Se distrau, amestecându-

se printre italieni, francezi, ruși, polonezi, nemți, lituanieni, mai înstăriți sau mai amărâți, cu toții sperând că dincolo de ocean, în America, lumea va fi mai bună, mai primitoare, iar viața – alta, nu amară ca fierea, cum era acasă...

Uneori se mai întâlneau pe punte cu Jules Rimet care, se zice, ținea sub cheie, în valiză, , trofeul care avea să-i răsplătească pe învingătorii din Uruguay. Urcase și el tot la Villefranche-sur-Mer, odată cu ai lui, francezii. Belgienii, urcați la bord din Barcelona, erau mai greu de văzut, iar iugoslavii nu aleseseră „Conte Verde”, ci „Florida”, un transatlantic pe care îl „abordaseră” din Marsilia.

Tot din Villefranche-sur-Mer urcaseră și arbitrii Thomas Balway și Henri Christophe, iar din Barcelona, odată cu belgienii, și cel mai mare arbitru al acelor vremuri, John Langenus.

...Când au trecut Ecuatorul, cu toții erau sus, pe puntea cea mare, de la „economică”. Acela era botezul! „Ce botez, nea Rudy?” „Botezul marinarilor adevărați, așa se zice că e când treci Ecuatorul!” „Vezi bine, Rudy, că așa e.” Vorbea Luchide. „Dar eu vă trec pe voi Ecuatorul, Freddy, ca să

nu mai întrebi așa, prosteste, ca fotbaliști adevărați, nu ca marinari... Deși, de când stăm pe barca asta... oți fi învățat și marinărie... Numai să nu fi uitat fotbalul!”

Nu-l uitaseră. Nici ei, nici francezii și nici belgienii. Se antrenau cu rândul la sala de gimnastică, pentru că sus, pe punte... Ei încercaseră și sus, dar în dimineața când ieșiseră, toți cincisprezece, pe punte, în tricouri și chiloți lungi, „la încălzire”, cineva l-a chemat pe căpitan. Măicuțele Ordinului Sfântul Francisc se scandalizaseră, cică, văzând o linie de bărbați îmbrăcați așa... care alergau. Așa că își mai pasau mingea pe-nserat, la pupa, undeva, cât să n-o uite. Așa au și scăpat-o de era Raffinsky să sară după ea...

N-a fost nevoie. Până la urmă, deși era tot mai frig (după Ecuator, în Sud, era încă și mai și), tot mai greu, au zărit luminile care să le vestească pământul, sfârșitul călătoriei de la capătul nopții. Nu era Montevideo, cum credeau, ci Rio. Ajunseseră la Rio de Janeiro, de unde s-au urcat și brazilienii. Dar nu mai era mult! Tocmai de aceea, într-una din ultimele zile pe punte, Jules Rimet, se zice, și-a luat fetița de mână și a intrat în

cabina căpitanului: „Comandante, i-a zis francezul, acest vapor va fi mereu amintit pentru un singur lucru: a fost vaporul primului campionat mondial de fotbal. Bonjour et bon voyage, monsieur!”

(Și așa a fost. Aparținând companiei maritime Lloyd Sabaudo, ancorat în portul Genova, „Conte Verde” a continuat să străbată mările și oceanele lumii. La un moment dat China era destinația favorită, până ce genovezii l-au transformat în navă de război și, temându-se să nu fie torpilat de japonezi sau confiscat de aceștia, în anii celui de-Al Doilea Război Mondial, l-au botezat „Kotobushi Maru”. Vaporul a fost scufundat însă în 1944 de un raid al aviației americane, o escadrilă de 6 nemiloase B-24...)

...Cu câteva zile înainte de a se fi încheiat călătoria, o veste proastă i-a lovit pe toți, pentru că deveniseră, ei, oamenii Cupei Mondiale, o familie. Soția arbitrilor Thomas Balway murise și telegrama îl anunțase asta acolo, pe ocean. Jules

Rimet și-a prezentat condoleanțele și chiar i-a spus lui monsieur Balway că se poate întoarce, nu e cazul să mai vină să arbitreze. Arbitrul însă a rămas alături de ei, fino al fine.

Pe 2 iulie sau pe 3 iulie (alte surse spun că pe... 5 iulie), „Conte Verde” a ajuns în sfârșit la capătul cursei. De data asta, ceea ce vedeau erau chiar luminile din Montevideo. Portughezul care-l văzuse primul, din Lumea Veche, cu sute de ani în urmă, ar fi strigat „Monte vide eu” atunci când se apropiase cu nava sa și văzuse colina din estuarul La Plata. „Monte vide eu” – am văzut muntele! Pregătindu-se să coboare, după aproape trei săptămâni de drum, tricolorii urmau să vadă și ei nu muntele, ci Mondialul. Ba chiar să participe la aventura nașterii lui. Peste două-trei zile era tragerea la sorți a grupelor. „Oare cu cine vom juca, băieți?” Nici nu se mai știe cine a întrebat asta.

Monte vide eu!

THE MOST VERSATILE AND PRECISE DATA

InStat'

- ▶ Soluții statistice și analitice pentru antrenori, jucători, scouteri, directori sportivi, ligi profesioniste, cluburi, federații
- ▶ Platforma online InStat Scout cu video ale meciurilor
- ▶ Rapoarte pentru meciurile proprii și echipele adverse
- ▶ Rapoarte cu parametrii fizici ai jucătorilor
- ▶ Servicii filmare și transmisiune online competiții sportive

**FOTBAL
BASCHET
FUTSAL
INSTAT TV**

x x x x x x x x
x x x x x x x x
x x x x x x x x
x x x x x x x x
x x x x x x x x

instatsport.com

Pentru demo sau ofertă
ne puteți contacta la:
vitalie.ciorici@instatsport.com
+40 759 100 011

CLEVERMEDIA

NETWORK

LOOKSPORT

LOOKSPORT 2

LOOKSPORT 3

LOOKPLUS

AGROTV

PROFIT.ro

LOOKMEDICA